

Jmenuji se Tereza a je mi 22 let. S RS jsem se poprvé setkala v červenci v roce 2009. Bylo mi tehdy 15 let a chodila jsem zrovna na letní brigádu do jedné kosmetické firmy v Táboře, kde jsem pracovala 8-12 hodin u pásu. Při této práci nebyly zrovna ideální podmínky, vzhledem k vysokým letním teplotám nebyla na pracovišti klimatizace, nemohla jsem si ani mnohdy moc odpočinout, takže jsem chodila domů velmi unavená. Asi tak necelý měsíc po brigádě jsem se začala cítit zvláštně. Bolela mě často hlava a moje levá ruka začala být necitlivá. Mohla jsem se škrábat na ruce jak silně jsem chtěla, ale necítila jsem téměř nic. Tehdy jsem chodila na spoustu kroužků, a mezi ně patřila i hra na kytaru. Můj tatínek je velký muzikant a vždy si zakládal na tom, abychom já i sestra hrály také. Bohužel jsem kvůli této necitlivosti ruky nemohla mačkat akordy, a tak jsem se často omlouvala, že na hodinu kytary nedorazím. Taťka mi to tehdy nechtěl moc věřit a myslel si, že mě kytara přestala bavit a já se vymlouvám. Bohužel jsem byla v pubertě a občas jsem kroužky vynechávala záměrně, takže jsem se nemohla divit, že mi nechce věřit. Nicméně se nemoc začala projevovat stále víc a mě postupně odcházela citlivost po celém těle. Dokonce i obličej jsem na dotek skoro necítila, naštěstí to ale nic neudělalo s mou chůzí, za což jsem neskutečně ráda. Rodiče začali pátrat a zajímat se, co může být příčinou, ale nechtěli pomyslet na nejhorší. Mamka mě vzala k neurologovi, což vedlo k několika vyšetření zad, poté jakési elektrody do prstů a nakonec došlo na magnetickou rezonanci v pražské nemocnici v Krči. Než jsme se dozvěděli výsledky, byla jsem spokojená studentka uměleckoprůmyslové školy v prvním ročníku oboru Grafický design. Tento obor byl vždy mým snem a já měla kolem sebe spoustu kamarádů, zájmů a vedlejších aktivit, tehdy i velmi hodného přítele, který mě povzbuzoval. V říjnu 2009 jsem se měla dozvědět výsledky mé rezonance. Celý den jsem byla jako na jehlách a až odpoledne při odpočinkové hodině kresby mi konečně zavolala mamka. Hovor byl strašný, dodnes si vzpomínám, jak mamka zněla uplakaně a řekla mi do telefonu, že mám jakýsi nález na mozku a okamžitě pro mě jede do školy a zítra nastupuji do nemocnice. V tu ránu se mi zhroutil celý svět a já s brekem musela jít oznámit třídnímu učiteli, že odcházím ze školy a na nějaký čas budu chybět..Po několika týdnech, spousta vyšetření a s úplně jiným obličejem jsem se vrátila do školy. Bohužel to pro mě bylo strašně depresivní a nepříjemné, jak na můj oteklý obličej hledí ostatní lidé ze školy. Spousta z nich si na mě dokonce ukazovalo a nazývali mne dosti urážlivě. Tehdy jsem si uvědomila, že opravdu v nouzi poznám přítele, a tak se seznam mých kamarádů hodně zmenšil. Zkrátka první ročník na střední škole byl pro mě strašný. Během prvního roku nemoci jsem měla 5 atak a neustále jsem ve škole chyběla. Pobyt v nemocnicích byl pro mě strašný, zejména pobyt v jedné pražské nemocnici, kde jsem byla ubytovaná se sedmiletým chlapcem, devítiletou dívkou a neměla jsem žádné soukromí, jedla jsem patnáct prášků denně a neustále jsem podstupovala různá vyšetření. Musela jsem začít jíst i antidepressiva, abych okolnosti spojené s nemocí zvládala a mohla jít dál. Moji rodiče byli doslova zdrceni celou touto etapou mého života a dodnes se s tím nedokázali smířit, vždy mi ale moc pomáhali a díky nim jsem se mohla začít léčit v RS centru na Karlově náměstí, kde se mě ujala paní doktorka Horáková. Moc si vážím, že mi pomohla se vším, co mě s RS potkalo. Dostala jsem časem skvělou léčbu, na kterou chodím jednou měsíčně v podobě infuze a jsem tak nyní stabilizovaná. Dnes už jsem starší a musím říct, že se s touto nemocí stále peru. Umím sice více odpočívat a mám už kolem sebe samé skvělé lidi včetně mojí báječné rodiny a nynějšího přítele, pořídila jsem si pejska, který mi dodává energii, ale RS mě stále umí překvapovat, když to nejméně potřebuji, a to hlavně ohledně práce. Bohužel jsem přišla o čtyři pracovní místa, jelikož tam nebyly zrovna vhodné podmínky pro mé zdravotní omezení a já vždy skončila v nemocnici. Potkala jsem se i s šikanou na pracovišti, se spoustou nepříjemných lidí a teď mám velký problém najít vhodnou práci. Je ale také spousta věcí, které mi moje nemoc dala. Začala jsem si života jako takového daleko více vážit a pečlivě si vybírám, komu věnuji svůj čas nebo s kým se budu přátelit. Umím se radovat z maličkostí a vnímat krásu života. To vše jsem předtím neuměla a teď vím, jak je důležité mít kolem sebe lidi, kteří ve vás věří a vždy vám pomohou. Proto neztrácejte čas s lidmi, kteří vás táhnou ke dnu, posmívají se vám a neváží si života. Život je krátký, tak si ho nasměrujte tak, abyste využili každou minutu... :)

Má představa o výhře je POSILOVACÍ STROJ, protože ráda cvičím doma a kvůli mé nemoci mi rychle tuhne svalstvo a tak potřebuji pravidelně cvičit. A NOTEBOOK, který uplatním při práci s grafikou a úpravou fotografií.